

CORP ENTERPRISE, societat anònima.

La nota, escrita a ma pel supervisor i deixada a sobre del meu portàtil, deia ben poca cosa:

“Anar aquest divendres 28 - 6pm sense falta, a Corp Enterprise. El sistema no regula bé. Hi ha interferències. Ves-hi per estabilitzar-ho. Si no hi ha res d'especial, dilluns en parlem. Adeu”

Corp Enterprise? Es el típic lloc que passen el mesos i no truquen mai. Cap incidència, cap consulta, tot normal, sembla que acostuma a anar bé. Llavors potser ha arribat el dia; es el moment de visitar-los i fer la intervenció que calgui.

Poques vegades he vingut aquí. Penso que per ser un divendres a la tarda es bon destí. Amb una mica de sort acabaré aviat i cap a casa. Al servei tècnic de guàrdia de vegades acabes tard i de vegades amb dos bufits ho tens ben enllestit. Aniré doncs, diagnosticaré, ajustaré i ho deixaré tot en ordre. Dilluns ja parlaré dels detalls amb el supervisor.

Recordo que la porta de entrada es per darrere, a unes velles naus a les afores d'Encamp, prop del túnel que passa sota la Radio. Potser fa anys que no vinc per aquest carreró i sembla que hi ha molt poca activitat. Allà al fons, una porta rovellada i un llum sempre encès em donen la pista. Si, recordo que era per allà.

Pico al timbre i espero. Espero.

Torno a picar amb poca intensitat. Si tenen problemes tècnics ja estaran força nerviosos. Espero que no vingui de uns minuts més o menys...

Tinc paciència. En aquests casos cal mostrar tranquil·litat i solvència. Realment, vinc a reparar un problema. Si em veuen dubtós o amb inseguretat, la feina es tornarà força més complicada. Recordo el que diu sempre el supervisor: “el més important es que sembli que estàs ocupant-te del tema... sigui o no veritat; i sobre tot, professional.”

Torno a picar. Res

Apropo l'orella a la porta i sento moviments a l'altre costat. Passes, veus, soroll de rodes Activitat si que hi ha.

Pico insistentment. Ara ja escolto unes passes que s'apropen.

Finalment s'obre la porta. Es l'Andrei, un vell conegut, amb el seu etern mig somriure que no saps si està content, de mala llet o senzillament, fotent-se de tu.

- Bona tarda, Sr. Orlov. Soc en Vito, tinc una nota urgent del meu supervisor, per avui...

L'Andrei Orlov ja sembla un home gran. No sabia dir la seva edat, segurament més enllà dels 60. Des de que el conec, potser fa 5 anys o més, està exactament igual. Es prim, fibrós, més alt que baix i amb aparença de estar un mica cansat de tothom. Quan es mou ho fa amb ritme, sempre una mica més ràpid del que esperes. Sembla que va vindre de la Siberia fa un munt d'anys, va trobar aquí el seu lloc i es va adaptar a viure. Una vegada, ja fa temps, potser un parell anys enrere, em va explicar amb detall la historia de com va arribar a Andorra.

La expressió de l'Andrei, encara que neutra, denota certa incomoditat. Sembla que no es un bon moment per vindre. Potser les interferències son massa greus del que tocaria, o no; o potser no li agrada que el visiti; no ho se.

- Passi, passi. Disculpi, estem una mica ocupats. Tu ets el noi que va vindre l'última vegada, em sembla...

- Si, soc en Vito. Les ultimes vegades he vingut jo. Bé, tampoc gaire, perquè normalment no tenim cap avís vostre... Pensava que hi hauria en Martí.

- Si, ja et tinc present, si. Passa i tanca. En Martí fa temps que ja no hi es. Va plegar. Com que ja deus saber on està tot, pots anar baixant al segon soterrani i ves mirant. Després vaig jo.

- Val , gràcies per la confiança. I concretament, quin es el problema? Us noto una mica nerviós.

- Ah, si, no t'ho he dit. Només vull que miris que tot es estable i que estigui ben revisat perquè no ens falli. Anem a fer , diguem-ne, una "mudança" molt important i no podem tindre cap problema. Tindries que vigilar tan sols una commutació. Després t'explico.

- Ah, val. M'havien dit que potser hi havia interferències. Bé, Vaig preparant les eines. Pensava que teníeu algun tipus de problema.

L'Andrei em mira fixament, amarg i al mateix temps divertit. – “interferències, dius?”.

De sobte ha marxat pel passadís de la dreta parlant amb si mateix i sembla com rient entre dents – “aquesta es bona, algun tipus d'interferència...”.

Sembla llavors que el cap de setmana es presenta bé. Una revisioneta, quatre mesures, un commutador que vigilar i després tota la paperassa. Rutina.

Sempre he vist a l'Andrei ben seriós. Quan parles amb ell, et quedes amb la sensació de que sap quelcom que ningú més sap. De fet, potser es així. Es el cap conegut de la Corp Enterprise, societat anònima. Cap tècnic, financer, es qui mana, qui ho decideix tot... fins i tot, obre la porta!

Baixant les escales no he pogut deixar de fixar-me. Els seus ajudants estan ficant tot dins de unes caixes metàl·liques que semblen molt lleugeres. No se si son de plàstic o de metall. En lloc de pujar-les cap al moll de càrrega, estan baixant-les cap al tercer soterrani. Suposo que hi ha algun tipus de sortida per baix, un transport o un túnel... una sortida de qualsevol mena. No recordo cap muntacàrregues aquí baix. Bé, sembla que saben el que fan.

- Escolta'm, Vito. D'aquestes màquines, generadors, sensors, grups electrògens, cèl·lules d'energia i demés, en saps, no?

- Home, si. Em dedico ja fa anys. Tinc les certificacions i...

- Si, si. Ja ho suposo. Escolta'm bé. Recordes que vàrem estar parlant tu i jo, fa temps, de quan vaig arribar a parar a Andorra? Et vaig explicar la meva historia, vàrem fer confiança aquells dies...

- Recordo allò. Tant com amics no diria que som, però sí que van ser unes xarrades interessants. Vas explicar-me moltes històries teves, si.

- Escolta, tenim una mica de presa. No es casual que estiguis aquí. Tu vas vindre a instal·lar l'últim equip. Només vull saber si realment et prens seriosament aquest sistema i el seu manteniment, ... o no.

- Clar, Andrei. Nosaltres, com empresa som uns professionals que...

- No dic això. Vull dir tu, en Vito. Et veus amb cor de controlar tot això i de que si jo et digués de fer-ho funcionar, ho faries? i cal cuidar-ho tant com puguis...

- Si. Bé, podem parlar del contracte de manteniment més específic que el que teniu ara. Pel que estem parlant, podríem fer-ne un que...

- Deixa't de històries. No estem parlant de contractes ni de diners. El que et dic es important. Tu, Vito, mira'm als ulls . Puc comptar amb tu?

- Er... clar, es clar que si.

No se on vol anar a parar aquest home. Em sorprèn que recordi cada paraula de converses mantingudes fa anys. En fi, no tinc clar què espera de mi. No crec que sigui la persona adient però vaig a estar-me amb ells... i així agafo un parell de horetes extres, que sempre son benvingudes.

- Tranquil. Només necessito que verifiquis el sistema; unes comprovacions genèriques i que tinguis cura de tot això. Mira, nosaltres marxem. Algú tindrà que quedar-se al càrrec. No hi ha el Martí ja...

- Com dius? No, no. Havíem parlat només d'una revisió per les interferències que..

- Escolta Vito. Els meus cinc companys i jo anem a baixar per aquesta porta del soterrani. Tancarem i mai més ens tornaràs a veure. Aquí tens el que necessites per mantenir tot això aixecat i funcionant tant com puguis. Pels diners, no et preocupis. Ja hi ha ordre al banc perquè tinguis disponible tant diners com calgui. Creu-me, no et faltarà.

- Però, on aneu? perquè ara? A més a més, ara que ho miro, que fa tot això? Quants nivells de soterrani hi ha més?

L'Andrei sembla com qui està a punt d'agafar un avió per marxar definitivament. Encara així, em vol donar les ultimes indicacions. Em commou que encara que fot al camp, vulgui deixar-ho tot lligat. Es un bon professional.

- Mira Vito, et puc dir ben poca cosa i ràpid. Vine aquí darrere.

Amb pas àgil anem a la sala de descans del personal. Seiem i observo les mans de l'Andrei; diria que està nerviós, té presa. No es gens ni mica còmode parlar així.

- Vito, nosaltres marxem. Assumeix-lo. Pel soterrani, per "un túnel", diguem-ne. No entraré en detalls. La nostra missió ha acabat aquí.

- Quina missió? A què dimonis us dediqueu "aquí"?

- Des d'aquesta instal·lació controlem el camp magnètic de la Terra, t'ho pots creure? Bé, només el camp d'aquesta regió, diríem... d'Europa occidental. Mira, aquí tens els controls, la sala de dades, la maquinaria, les previsions meteorològiques, el radar...

- Que controleu? Les aurores boreals o què?

- Oh, no. Només el camp magnètic terrestre, certs vents i les temperatures... Suficient per permetre el transit de naus de sortida i guiar-les per la entrada. Potser tot això surt del que estàs acostumat. Ja se que sona estrany. Es pot dir que això es com una torre de control pel que vosaltres anomenau OVNI. Aprofitant aquestes muntanyes i la seva composició geològica, es un lloc ideal. N'hi ha d'altres arreu del mon. Aquest es un de referència.

- Mare meva, però, qui sou?? Per on marxeu? Es això un túnel o què es?

- Mira, Vito. Si res és el que sembla, es inevitable pensar que ningú és qui creus que és. Poc et puc dir d'on som i on anem. Ara tenim que marxar ràpid. Tenim que agafar un "vol" llarg, molt llarg segons les mesures humanes.

A l'Andrei, sota les seves celles, li brillen els ulls verds amb una força impressionant. Es nota la voluntat de ferro i la lluita interna per explicar-me de què va tot plegat. No té que ser fàcil explicar tota aquesta història inversemblant.

- Som un grup de combat infiltrat. Pertanyem a un exercit que una vegada va ser hegemònic, des de Saturn i els seus satèl·lits. Vàrem dominar també tot el Sistema Solar exterior... - Una pausa dolorosa creua la saleta - .. però ara estem uns quants grups lluitant a l'ombra... contra l'invasor. La Terra encara es un petit planeta que només es fa servir de punt de repostatge i d'això teniu sort perquè no sou conscients del que està passant per allà d'alt. Estem preparant-nos pel contracop. Hi ha una guerra en marxa.

- Andrei, disculpa. Son molts conceptes i molt estranys per mi. Qui son els invasors?

- No tenim suficient informació encara. Sabem que son semblants a nosaltres i que varen vindre de fora, potser de Pròxima Centauri. El seu poder tecnològic no es gaire superior al nostre, encara que estratègicament sí que ens han derrotat. Però estem lluitant. La Terra, pel moment, no està patint més enllà de algunes visites nostres i d'ells d'amagat. Aquesta estació en concret té la seva tecnologia. S'ha fet servir fins ara, tant ells com nosaltres.

- I en quina situació esteu ara?

- Tenim que marxar. Nosaltres som els últims aquí. Fa temps que havíem intervingut aquesta estació per poder obrir el camp magnètic i repostar les nostres naus. Hem resistit d'incògnit fins ara. Si tot ha anat bé, sortirem aquesta nit.

- Marxeu? Després de tants anys que portes aquí... tot s'ha acabat?

- Si, Vito. Demanat ara perquè ets aquí i què pots fer. La Terra està fora dels nostres paràmetres de control, al menys en aquests moments. Ara marxem pel portal soterrani que només nosaltres i els que son com nosaltres podem agafar. Tu no ho suportaries. El cos humà encara no està preparat per aquest tipus d'acceleració.

- Llavors ja em diràs que puc fer per vosaltres.

- La resta ja ha embarcat al tub mentre parlem. Només quedo jo. Ara tens el control de la Corp Enterprise. Fes un ús intel·ligent d'ella, es una bona estació. La deixo a les teves mans. Fes-te càrrec. Tens que mantenir l'energia tal como està ara fins que sortim de l'àrea. Es qüestió d'uns minuts. Després, tu mateix, pots tancar-ho o deixar-ho en marxa. Potser mai tornarem a veure'ns. Si vols servir a la nostra causa, queda't localitzable. Pensa que pot ser perillós, però no vull demanar-te res. No ets més que un humà neutral... i té que ser la teva decisió. Vito, marxo ara... fins sempre.

Quedo mirant als ulls a l'Andrei. La noblesa del seu plantejament m'ha impressionat. Veig la determinació d'un lluitador valent. Sembla que a sota de la seva aparença corrent, hi ha una trama i una lluita entre civilitzacions planejant per sobre del dia a dia. Aquesta gent esta vivint experiències que moltes persones ni somien.

- Vito. Una vegada estigui dins del tub, s'activarà el condensador d'alta energia. Tot anirà automàticament. Una vegada fora de l'àrea, ets lliure de prendre la teva decisió.

De sobte, l'Andrei s'aixeca. Es encara més ràpid del que espero i ja es dins del tub. L'envolta una llum daurada que es genera al seu interior. Aixeca una ma i em deixa l'ultima paraula al cap, ja que la rebo encara que ell no la pronuncia.

- "Demanat a tu mateix què fas aquí i perquè tens l'oportunitat de prendre part"

Ja s'ha tancat l'única porta del tub d'impuls que hi ha al fons del passadís. Tot seguit, una vibració ben greu i un soroll profund acompanyen la llum blavosa que es desfà com boira al voltant del marc de la porta. Res més. Silenci. Ja estic sol.

Miro l'indicador digital a la dreta del tub. Les lletres verdoses il·luminen el meu rostre inexpressiu

"Temps: 10m33s >> Estació Ekaterimburg - Status: En funcionament... - Ocupació: 6/6"...

Veus que curiós. L'Andrei, després de tants anys, tornant cap a Sibèria...

"Temps: 10m12s >> Estació Ekaterimburg - Status: En funcionament... - Ocupació: 6/6"...

Té que fer un fred intens en aquest temps a Sibèria...

"Temps: 10m04s >> Estació Ekaterimburg - Status: En funcionament... - Ocupació: 6/6"...

Sempre m'han agradat les xifres rodones. Em provoca un fort plaer intern veure-les.

Que els esdeveniments s'alineen amb els números semblen com una sincronitzats, com integrats dintre d'un ritme universal que ho fa ballar tot al seu ritme...

"Temps: 10m00s >> Estació Ekaterimburg - Status: En funcionament... - Ocupació: 6/6"...

Just quan el comptador arriba a 10m00, amb una puntada intensa de goig a l'estomac, giro amb decisió el commutador principal a la posició 1, desviant tota la corrent produïda per la Corp Enterprise cap a l'interior del tub i sobrecarregant la unitat d'energia que l'alimenta.

En qüestió de milisegons els àtoms de l'Andrei i els seus cinc companys es fusionen, transformant-se en energia pura que es dissipa pel llarg de les 11 dimensions de la realitat coneguda de l'Univers. Ja no son més que un petit raig d'energia pòstuma apagant-se, consumint-se en milers de petites espurnes...

Em demano, tal com havia previst l'Andrei, què dimonis faig aquí, al tercer soterrani de la Corp Enterprise, un divendres tarda pràcticament a fosques.

Surto per l'escala fins a l'exterior. Em calo les ulleres de sol i la llum de l'exterior no em molesta gens ni mica. No es veu cap senyal de canvi respecte a quan vaig arribar. Aparentment ningú s'adona de res.

Mecànicament, agafo el mòbil i truco al supervisor:

- Supervisor? aquí en Vito reportant. Codi Blau. Estació d'Encamp neta. Sis rates fregides.
- Ben fet. Un altra vegada al tub?
- Si, sembla que ja marxaven. Passo pel despatx i faig l'albarà. Un parell d'hores extres em deus.
- D'acord, d'acord. Tira cap a casa d'hora que encara tindrè que pagar-te el sopar i tot.
- Vinga. Bon cap de setmana, supervisor.
- Bon cap de setmana, Vito.